DOCTOR ÎN POEZIE

Doctor în poezie consult docent doar greaţa,
Cuibar de mămntaie în pântecul gravid.
Lanuri de cămăraie se coc în răni, perfid,
Şi supură poemul când bate dimineaţa.

Din mândra carantină pândesc cangrena vie,
Scăldată în puroiul albastru, doctoral,
Simt felcer de himere pe nervul social
Tratat cu boabe albe şi uns cu alifie,

Cu bisturiul meşter separ grăsimi de os,
Beau din eprubetă formolul-vitamină.
Ca ampla stalactită din dulcea mea salină

E molima în floare când viersul e frumos!
Atunci în poezie sunt doctor de idei
Descriu epidemia în iambi, soneţi, trohei.

I.

VIZUINA TURMEI

FALANSTER

Trei colţuri ascuţite înţeapă ca ariciul
Văzduhul dintre puncte cardinale - trei,
Inversul unei rigle, opusul dumneaei,
Domesticeşte Nordul-fiord numai cu biciul,

Se-nfige cordial şi-n dardanea - e Sudul
Cel travestit - ascunde în uger un triunghi,
Frumos ca nebuloasa fantasmelor din unghi
Virgin, ce îşi exicită-n plăpumi nudul,

La Răsărit e uşa cea plină de mister
Închisă paideic de mintea isoscelă,
E tutelarul vârf lăsat uşor pe schelă,

Spre-a-nnegura cochilia perversului echer,
Un strâmbănog născut din geometrici brute
Înalţă triumvirii spre spaţii revolute.

FARISEUL

Şnur flasc, fătat de venetici cârpaci,
În glaciaţii noi şi sicofante,
Argat nătâng cu nările bufante,
Umflat ca botul unei vaci,

Elastic retuşat, întins de-o fină

Implozie retardă sub sol libidinos,
Lipsit de zgârciuri, cartilagii, os,
Zaci îmbibat prin gelatină,

În humă aţipeşti mimând carnaţia,
La calorii te vitaminizezi, tăcând,
Est-timp putoarea germinează cânt

Spre vespera aprinde elevaţia.
Fosilă aberantă ce mobilezi hambarul,
Clocită-n chihlimbar eşti, poate, perla - harul!

SISI

Boboc sfrijit, scuipat de creatură,
Ins expandat de gureşul sextant,
Cimentu-ţi este hrană, un implant
Rahitic, deversat pe gură,

Oţelul gras ţi-apasă omoplatul,
Trăgând din măruntaie la edec,
Mişcă maşinăria - un metec
Siderurgist, de-a lungul şi de-a latul

Acelei ţări cu stema românească,
Ce-avortă scârboşenia, bonjurist,
Un gay angelic, mutră de artist,

Des travestit în stofa femeiască.
Berbant burtos, tu, fericit Sisif,
Împotmolit, habotnic, în poncif.

PĂIENJENIŞ DE LINII, LUNGANE, TALIBAN

Şurub-atlet pe un ţinut bezmetic, mandarin,
Rahit ca negul între două beţe rare,
Siliconat la vârf, căscat între picioare,
Rotunjeşti la sferă, trapezunt, meschin,

Sfredel rafin, trasând precise curbe
Dosite isoscelic la unghi cartezian,
Păienjeniş de linii, lungane, taliban,
Fac jocul disperării canaliei prin urbe,

Pe rigla încifrată viesparul se anină,
Cuburi împerecheate lasă urmaşi pociţi,
Transpiră glaciaţia, liturgic, şi sleiţi

Algebrii-cuţitarii stupoarea o declină,
Cad capete pătrate, de şubler selectate,
Artist e geometrul, cerchist pe săturate.

CABOTINUL

Tăiat e orizontul de asprul fierăstrău
Bolovănos-bovaric pe trunchiul paralitic,
Imagerii husare dau un contur eliptic
Cilindrului aseptic desprins din trupul său,

Zăreşti hulpave turme prin pâlnia stilată
Trudind pe umeri blocuri turnate în granit,
Un furnicar de larve scrâşneşte sibarit
Spre-a-ntinde cariera sub menghina căscată,

Înfăşurată-N cârpe, transpire nemurirea,
Pereţii se aplecă de var, mucegăiţi,
Când aşezaţi turceşte scribii simt pregătiţi

A consemna în acte lucrarea, parvenirea
Acestui domn ce-n miezul de piatră vieţuieşte,
Un mutalău hercinic, care se plictiseşte.

GEALAT TEMBEL, DE NEGURI VIRUSAT

Cârpă, trup de nimic, uzină vie,
Famat triunghi coraligen - deşeu
Cantacuzin, tu, porfirogenetul meu
Faustic, secretat din empatie,

Gealat tembel de neguri virusat,
Meduză surdă - lung cât curcubeul,
Eşti una cu poetul, corifeul,
Acelaşi ager-publlicus însămânţat,

De-un fus retard, turnat în gelatină,
Din neozon, spirală peste timp - abis
Eliadesc, fătat abstrus din vis

Şi îndopat cu bezna palatină,
De îngeri şi de demoni - ostracizata fiară,
Detaliul îl adapă, ca mai apoi să piară.

GEALAT GUIMAN

Râmă stilată, modernism bizar
Ingineresc acrită pe-o rază ilicită,
Absenţa umbrei regnul o irită
Să scurme aurul prin inelar,

Să-l rotunjească în topitorii suave
Aluat stătut, ascuns sub linoleu,
Putridă algă cu mirosul greu,
Bastard izbind falezele gângave,

Ceramici mătăsoase în mâl gelatinos
Bovarica făptură o face fericită,
Echer întins pe gresia răcită

Mai cuibărit ca măduva în os,
Luxos, de născătoare atinsă de durere,
Artistul îl seduce să zboare prin cădere.

MECANICA APUNE ÎN LARGUL ENERVĂRII

Angoasa şi plictisul, aceleaşi salamandre,
Bovarice infante ciupite de vărsat
Neutre stări glisează sub râmnic răsturnat,
Vomat greţos de guri casandre,

Jivine spurcăcioase, la thermidor, depresii,
Bat pântecul cu fruntea, vor univers dotat,
Actantul lucianic se stinge, lepădat
De ciobul eprubetei strâmbate de secesii

Apuse mesianic în largul enervării
Renaşte insomnia, contemporana mea,
E coaptă motivaţia, ea zemuieşte prea,

Cenuşa stafidită de actele ratării,
Scăldate-n lapte proaspăt, lichide anemoze
Asmut ieremiada aprinselor nevroze.

BURETELE EMANĂ DORITA INSPIRAŢIE

O beza mea ciupercă transpiră înlăptată
Veninul lichiorelnic, ivit din sol brumat,
Piciorul stalactitei în zgârciuri s-a-ncuibat,
Cupolă sprijinită pe-o lespede ingrată,

Fluidă, peste alte mărunte erezii,
Burete ce emană dorita inspiraţie,
Alergica ruină bravează elevaţie
Născută sub umbrela făloasei pălării,

În josul eprubetei bobiţa vieţuieşte
Sclavă dorinţei slute de a se îmbăia,
În ugerul elastic materia abia

Umflă burduful împăiat câineşte.
E ea, nuda ciupercă, gângav elaborată,
Ingratul sex teluric aleşilor şi-arată.

LIMBAJUL TURMEI

Pxe umărul vasalic atârnă piramida,
Balanţă înclinată ce se va prăbuşi,
Prolix, limbajul turmei urmează sensul, şi
Gem scripeţii, săracii, întinşi ca şi omida,

Falanga-scobitoare prin zgârciul vanitos
Înţeapă verticala din vârf, domol, spre bază,
Tresare mortăciunea sub rigla ce aşează
Numerice gradaţii, în şiruri, maiestuos,

Gangetica sudoare locante-i dă prestanţă
Encomiast, mulţimea, bravează dialect,
Nabab e mucegaiul, pliat pe os select,

Peripatet, sculptat în blocul de faianţă,
Mânjit de praf rupestru, bovaric şi sperjur
Nuferi termali, de Peţa, băltesc eternul pur.

MATERIA STRICATĂ CE REGNUL GENEREAZĂ

Chimismul psihedelic angelic cangrenează
Palma bătută-n cuie pe trunchiul ruginit,
Oţetul din burete în forţă a-ndulcit
Materia stricată ce regnul generează,

Doar lemnul înverzeşte hrănit de-o sevă tare,
Umbrit de carnea sfântă, de fierul obosit,
Transpiră la călcâiul de semen răstignit
A doua înviere ce-n depărtări doar pare

Că bâlbâie smochinii strâmbaţi de anemia
Acelui mâl ce zace pe cruce, vinovat,
Supliciul luminează alt spate de bărbat,

Select lipit spre-a-i unge lemnăria
Murdarelor decenţe - poftite fariseu,
Crucea dacă se-ntoarce, crucificatu-s eu.

IUDIAN

De două, trei parale, racul
Cloceşte oul dolofan,
Ce va ieşi? Un hoţoman,
Satir mai roşu decit macul,

Fără de pene, dar cu cap
Senil, negat de aritmetici
Prolixe, împăiate-n metrici
De urâţenia unui ţap,

Contra naturii umblător
Încărunţit la subţioară,
Din gălbenuşi, pârlit, coboară

Un blegovan de drăcuşor,
Infant, acrit peste măsură,
El, fătălău de artă pură.

THERIACA MAXIMA

Sunt lefegiul clipei în haltele nebune,
Strivit de îndoiala părelnicului joc,
Bezmetic îmi e visul, himera unui foc
Sărat, captiv în sumbrele lagune,

Se gudură lascivă eterna umbră stinsă
Pe ramul unui zarzăr închipuit cais,
În gură simt cenuşa dulceagă-a altui vis
Mucegăit sub zgura larvară şi încinsă,

Praful gălbui, de lună, îmi intră în sandale
Sacoul, preacuratul, mi-e negrul putregai -
Satanice fior(d)uri se coc în băi termale,

E nervul poeziei al meu picior de plai.
Când scormonesc, hipnotic, iluzia prin scrum
Visul devine artă sub maldărul de fum.

MLĂDITA MICIURINĂ

Ticsit de scame unghiul îngraşă enervarea
Vitrinei, cariate de molii, în exces,
Prin ea zăresc un lumpen ce-abia are acces
La o lumină crudă ce abureşte zarea,

Un ruj sau o brăţară, un şal, o broşă pală,
Debil se-mpreunează în eul ruşinat,
Mlădiţa miciurină după ce-a sublimat
Îşi scutură dorinţa domol ca o petală,

De zgândări muşuroiul elimină otravă
Sperjură, emanată freatic, conştient,
Aluviuni depuse cândva, acum, latent,

Îşi scot pocit lăbuţele din lavă,
Mici rudimente calde, ciudat de ruşinoase,
Devin fineţuri sumbre, lipsite de angoase.

HIDOASE FIGURINE PRIND GRAI, ELIADESC

Borfet de lucruşoare se ofilesc pe scânduri
Lacustre, îmbibate într-un nămol fetid,
Recluză mi-e odaia de bloc, spaţiu stupid,
Pietrificat fantast printre orgii şi gânduri,

Gângav-conachiene se lăfăie uitate
Sub epiderma groasă a zidului-perdea,
Nimicu-ascunde, sadic, în craniul de mărgea
O seamă de frisoane de proastă calitate,

Sunt plăsmuiri tâmpite, carisme caraghioase,
Hidoase figurine prind grai, eliadesc,
Sărut neonul acru, scuip lampa, mă detest,

Spun vorbe alandala, aiurea, scandaloase.
Foarte târziu un scâncet îndoaie lumânarea,
Înghit doar tertensivul, înjur, îmi neg lucrarea.

MENDICANTI E MISERABILI

Cordalie bastardă pitită-n miez de cană,
Lichid sedus de flora debilei grânării
Tenebra o adapă prin reci distilerii,
Nectar damnat să sfârâie pe rană,

Mecanicistă-n bezna din suplul labirint
Năucitoarea sete o-aţâţă, dialectic,
Rudimentar, plăcerea e un impuls electric,
Beţie parvenită din aprigul absint,

Materia devine un ghem peripatetic,
Fenicii prăbuşite renasc doar la un cânt,
Clepsidra sapă straniu la margine de gând

Himera selenară în tremur epileptic.
Prin apeduct, verzuia lacustră - stacojia,
Nervos bolboroseşte, desfată caragia.

AMENAJĂRI INTERIOARE

Pielea când se zbârceşte, ridul îi dă splendoare,
Boala răsfaţă osul pe la încheieturi,
Îţi iei medicamentul greţos, gust de lături,
Mucegăit, tixit prin dulăpioare,

Gângavii viruşi zburdă, ard pieliţa stătută,
Ai epiderma groasă, ai ochii bulbucaţi,
Umflat pe la varice, genunchi, pe la ficaţi,
Eşti doar o arătare spurcată şi urâtă,

Numai sonetul, dragul, îţi este soră, frate,
Suav el te dezmiardă în rarele-i delicii
Şi te trimite-n Rome, Pergamuri ori Fenicii,

Acolo unde scrumul captiv e în tratate.
Cariul, de roade harnic, fantast, prin şifonier,
Tu eşti epava vie, dar şi un rar boier!

BANDIT AL POEZIEI

Funcţionarul lyrei sunt siamezul cinic
Al moliei pufoase ce moţăie-ntre rufe
Uscate de sudoare, mi-accept în van creaţia
Bravissimă, sperjură, ca-n operele bufe,

”Alesul este altul!”, e bârfa-n amfiteatru,
”Jos măscăriciul scandic!” , se-aude din popor,
”Eu sunt doar parvenitul!, prezidiului mă bâlbâi,
Tovarăş cu proletul ce toarce dor cu dor,

Luxoase mărgeluţe născute de compendii
Scrobite, ctitorite pe-a nervului deşeu,
Măscări labişiene coapte în debarale

Trudesc la parvenirea acestui crustaceu!”
El e al poeziei bandit - ca mai apoi
Directoraş utopic pe-o boabă de puroi.

NEVROZA SLĂBĂNOAGĂ

De şinele se-ascunde într-un select ungher
Mărâie anemic la spasmele obscure,
Depresia e-n floare în lanurile-augure
Prin care rătăceşte un supraeu stingher,

Nevroza, slăbănoaga, în temniţa coruptă
Cântă pedant de simplu la finul clarinet,
Degenerează eul în haos violet
Schilod precum o rufă ruptă,

Atunci idioţenia se lăfăie confuză
Presată de fantasma-mblănită din abis,
Se joacă porcăria cu umbra unui vis

În hârjoneli pe care doar boala le refuză.
Splendida rătăcire de vrei s-o ştii lucidă
Târăşte-te prin sine agil ca o omidă.

SIDERURGII ELINE

Cuprind în braţe halca de piatră primitivă,
Amorf relief despotic ce încă-i aburind,
Stilate măruntaie în miezul crud aprind
Lungi flăcări uleioase aflate în derivă,

Artistul va înfige în bruta decrepită
Cu gesturi elevate măreţul său compas,
Va măsura doar rigla modelul ce-a rămas
Cenuşă nebuloasă de-acuma siluită,

Frumosul şi urâtul lasciv se-mpreunează,
Siderurgii eline pe forme amuţesc
În armonii sublime care ademenesc

Conturul şi detaliul care se-mperechează.
Când utopia-i seva din magma obosită,
Setea o stinge tandră căderea în ispită.

DOAR BUBELE SA ARD A, ARTIST, LA FOC MOCNIT

Voi coborî în viscer spre marea desfătare
Unde ţesutul moale defel nu s-a stricat,
Voi rătăci prin huma carnală, prin ficat,
În sclifoseli augure şi făr-de cumpătare,

Doar bubele să ardă, artist, la foc mocnit,
În mici soviete roşii, slăbite de tumoare,
Va mârâi sonetul sub rufe, plăpumioare,
Cu forţa unui abur de-acuma îmblânzit,

Călduţ e copilaşul, alinte-se în pântec,
Metoda şi modelul pândândindu-se abil,
Când fătul este arta ce toată e un cântec

Frumos, ca-n spirt un monstru ce moţăie debil.
Nimic când vom ajunge, vom deveni natură,
Cezarian renaştem din carnea cea sperjură.

TORIDA EMULAŢIE ROADE CARNAGIUL, CINIC

Dumnezeule, ce spectacol măreţ să vezi o Bibliotecă în flăcări!
Aur topit în palme, lucind precum cleştarul,
Prelins până la umăr, scursoare din inel,
Gălbui lichid teluric, povară pentru cel

Ales să aibă-n deget când flacăra, când harul,
Topitorii precoce la orizont străluce,
Făclia arde crudă la foc de manuscris,
Idei scăldate-n sânge renasc obscurul vis

Urât şi caligrafic, căsătorit pe cruce,
Torida emulaţie roade camagiul, cinic,
Tipamiţa-i frumoasă ca beciul cel domnesc
Lumina Bibliotecii se joacă nefiresc

Pe fond encomiastic, abscons şi sibilinic,
E el, coconul stoic, os de muşat albastru,
Iustinian prin lege, lingou de isihastu.

ÎN GROTA VATICANĂ

kiciul pervers îmi scutură caisul
Mă amăgeşte-n boarea regnului mărunt,
Cu plecăciuni eu pofta o înfrunt în
Grota Vaticană unde stăpân e visul,

Cu bulgări mari de sare înduplec indolenţa,
Purtat mă las de valuri pe un uscat pustiu,
Laguna disperării e umedă şi scriu
Prin cartiere triste: Ioşia sau Velenţa,

Babilonii obscure, delicateţuri rare
Vor delecta poporul ingrat şi nătărău,
Pe scut purtat de lauri voi fi stăpânul său,

O zdreanţă decrepită, urât mirositoare.
Ce-i viciul ? O nimica de pofta dă în floare
Garoafă-mbobocită ca buba pe tumoare.

NEVROZA CHIRCITĂ CLONEAZĂ-N CUIBAR

În lacrima pală fierbe salina,
Sarea dospeşte miez de hambar,
Nevroza chircită clonează-n cuibar,
Uscatul deltaic îi unge retina,

Supliciul îndură colocvii stilate
Peltic, cicatricea se-ndoaie sub rid,
Vlăsia din palmă renaşte perfid
Hanse întinse pe sârme ghimpate,

Slănica durere ocna deschide,
Privesc înăuntru, măruntaie duhnesc,
Teutonice umbre lacom pândesc

Ficatul putrid din casimcii aride.
Scârbavnica stare holbav rumenită
Colcăie-n sarea dulceag-decrepită.

VIZUINA TURMEI

Sunt o moluscă stinsă, urât mirositoare,
Chircită-n odăiţa unui buboi fălos,
Tenebra îi dă aripi prin aerul vâscos
Şi gust Iluminarea în van folositoare,

Sub carapace febra pervers a lâncezit,
Ademenind neonul întins ca o eşarfă,
E trist în vizuină, doar murmurul de harfă
înclină într-o parte pereţii de granit,

Pielea, zbârcită bine, dedată la unsori,
Stoarse din colilie - ce alchimii obscure !
Arc de Triumf mi-e rana, în cicatrici mature

Schimonosi-va verva lividelor tumori?
Trăite în excese savant înflortitoare,
Moluscă este alta, ciudat mirositoare.

CREIERUL SE INCOVOAIE CA O VERIGHETA

În zori, cineva bate melodios în lunetă,
Poate o pasăre rară, un uliu sau cuc,
Mă ghemuiesc pe podea şi năuc,
Creierul se încovoaie ca o verighetă,

Neglijent ating perdeaua, foşnetul devine ecou,
Lima, lipită de geam, miaună sumbră,
Cosmosul se extinde pe unica umbră
Grozavă, precum un imens ochi de bou,

Rostogolit ca antinevralgicul pe scândura udă
Îşi cască şinele pentru a devora canibal
Apusa înserare desprinsă de zi, pe fundal

Violet, îmi dezvăluie o realitate crudă,
Legitimă, îmbâcsită retard de aerul respirat
Înhumat mă las în cămaşa morţii - înaripat!

VARĂ DECEMBRISTĂ

În ocnele secunde se lasă înserarea
Subtilă, precum umbra pe floarea de cireş,
Neantul din lunetă de-acuma e un leş
Hidos, abandonat să i se scurgă sarea,

Pe limba indecenţei cu gust sudoripar
Plăcerea muşcă stoic din pulpa viciată,
Un bolovan de ură cadavrul se arată
Vulgarizat de muşte grupate în viespar,

Din burta retuşată coboară galeria
Săpată-adânc, habotnic, în cele patru zări,
Te-năbuşe duhoarea ce stăruie în nări

De-a strânge-n palme ce a risipit stihia,
Ţesut, femur, vertebră, linse de toropeală
Salina le topeşte-ntr-o dulce aiureală.

SINOD AMAR

În galeră e cald ca într-un pântec,
În pântec e umed ca în mormânt,
Craniu împăiat cu un negru pământ
Efemer este visul, o vrajă, un cântec,

Revolta e-n faşă, lumina învinsă,
Molima supură dulce puroi,
Universul se umflă ca un cimpoi,
Joacă satanic pe plita încinsă,

Igrasia plesneşte, sinodul se stinge,
Sfârâie carnea sub lovitura de bici,
Ca şi un mort îngenunchiat în urzici

Se zbârceşte lentila de raza ce-i linge,
Oţetul prelins de pe buza bărbată
Spală putrida lemnărie uscată.

ORADIE INGRATĂ, E SEARĂ, TE SALUT!

Odaia mea aduce a crater proaspăt stins,
Canicula-şi exhibă grăsimea pe covoare,
Materia hibridă, topită-n osuare,
Parchetul lin îl umflă în uterul încins,

Sarmatic plasma arde, lustra mocnit transpiră
Izbesc în tastatură, scot limba, mă detest,
Şterg praful de pe clanţa ce-a arcuit funest
Sprânceana mult uitată pe lyra-mi cantemiră,

Prea lung îmi e fularul, nu pot să îl descriu
Garoafa de la haină, doct, sângerează clipa,
Atinge-mă tu, moarte, cu gheara, cu aripa,

Disciplinată-n fascii pe cerul plumburiu,
Fărâmicios, ca versul pliat select în lut,
Oradie ingrată, e seară, te salut!

CALOTA DE ŢESUTURI TOPITĂ-N ANEMIE

Se smochineşte braţul pe trupul discobol,
Sub epidermă floarea de mucegai rodeşte,
Globule albe, roşii, se zvârcolesc în cleşte
Adesea beţivite de-un alt fel de alcool,

Peste sinistre blocuri de cartier prolet
Ruiniforma crasă inspiră nebunia,
Urâtul, derbedeu-şi arată gras furia,
Dezvăluind cangrena ce zace-n acaret,

Calota de ţesuturi topită-n anemie
Alină sistematic caverna de erori,
Discul încins ca plita aprinde uneori

Chiar trupul devenit făclie,
Fosilizat în rifturi, în lytos sau în mamă
Sub crusta clarobscură a devenit Cavarnă.

HOLBAV

Carnaţie de madonă e taina artei rare
Cu mucegai hrănită din sfârcul tutelar,
Magma cea nouă curge sub lobul inelar
Ca prin verighetă-un fulger beţivit de zare,

Echerul neputinţei înţeapă nebunia
Topită lent, în palme, brumează un învins,
Sunt hoitul eleganţei ce fumegă aprins
Prin bolgii insalubre-mi se stinge măreţia,

Iubesc nimicnicia, adânc bătut în cuie,
Pe vreascul unui zarzăr stâlcit de sângeriu
Aştept să cad, cu frunza, în dulcele sicriu,

Rodi-va cămăruţa din scânduri amăruie?
Giulgiu-mi va fi perdeaua, fular şi vizuină,
Tavan îmi va fi cerul, podeaua, o ruină !

ÎN BURTA OFILITĂ SĂ BUBUIE PLĂCEREA

Arunc în turba caldă sămânţa cea aleasă
Frământe-o nămolul într-un cazan nervos,
Podzolul o răsfeţe lasciv, simandicos,
Gestant de îndărătnic în vizuina grasă,

În burta ofilită să bubuie plăcerea
Pansată cu un humus gălbui, de dispensar,
Materia renască din spaţiul carceral
Ostil, care-i prezice învierea,

Pata de igrasie adapă obosită
Gunoiul ce acuma-i alt fel de zăcământ,
Mecanica apusă, azi toată e pământ,

Acoperă sămânţa cu totul siluită.
Secretele naturii de vrei să le-nţelegi
Fii tu motorul lumii ce eludează legi!

REGNUL ASCUNS

Podeaua peşterii e poleită-n stâncă,
Tavanul într-un calcar masiv, conglomerat,
Ginta se înmulţeşte la foc mavrocordat,
Matriarhat debil într-un decor ce încă

Sub conifer gheţari mai gânguresc,
Domesticeşte fierul încins pe nicovală,
Va fi-ndreptat forţat pe verticală
Precum de spate regnul omenesc,

Un sapiens urcat pe-ncrengătură
Şi vertebrat savant până la os,
Ah, trestie, tu freamătă duios,

Acele lucruri care-ţi sunt măsură,
Supuse dialectic, în haosul endemic,
Tu, riglă a naturii, gradată aritmetic!

MUCEGĂIND SLAVON NUMAI ÎN LENE

Pe canapea, după ce-ai moţăit regeşte,
Plictisu-ţi dă târcoale-adeseori,
Revarsă peste tine miasme şi duhori,
Plevuşcă ce în fermentări dospeşte,

Numai atunci te crezi beizadea
Peste lichenii vagi din depărtare,
Renaşte lenevia, se clatină Fanare,
Sobor lichid prin somnolenţa grea,

Argat pe-ogoare de melancolii viclene,
Abuz de hoit în vagi chinezării,
Te-afunzi hieratic în orezării

Mucegăind slavon numai în lene,
Crucificat comod, pe mica ta dormeză
Te crezi pe canapeaua vieneză.

PODGORENII ORĂŞENIZAŢI

Ce măreţie fină în podgoria grasă
De unde voluptatea e un buchet lichid,
Spre un ţinut de vise tiranic şi perfid
Te-ndeamnă zeitatea, te chinuie, te-apasă,

Divinizată, setea se moleşeşte-n cană,
Nehotărât e trupul, iar spiritul sprinţar,
Din cercuri de butoaie ne facem inelar,
Poetizează gândul în pivniţa-capcană,

Se-ncearcă rubiniul să-l prindem în buchet
Sub ruginii senzaţii şi pline de păcat,
Căci de acuma vinul se lasă doar muşcat -

Ruralizare amplă dintr-un urban banchet.
Logodna cu lichidul, îmburghezire pură,
Cotnarizaţi-contabil uităm şi de măsură.

SUNT COPILANDRUL CARE VI SE PARE

Forţa alcoolului mă face mult mai tare
Miezul din piatra de mormânt, mai dur,
Magma sub stâncă fierbe - vă conjur,
Sunt copilandrul care vi se pare,

Nebun, mirific, palid şi gata de gâlceavă
Cu fulgerul tiranic ori mutul curcubeu,
Când îl voi sparge-n braţe, voi fi un derbedeu
Matur, al indecenţei ţâşnite brusc din lavă

Cerească, mult pliată pe tastaturi eline,
Ascunse matematic - filon aurifer
De vers, eres, femeie, triunghiul efemer

Mult ascuţit în planul trăirilor caline,
Să mişc posteritatea, să dau cu ea de-a dura
Prin underground-ul milei, să nu-i mai ştiu măsura!

GRADAT ÎN ALGORITMURI, GHEŢARUL EPILEPTIC

Emane mortăciunea aproape siderurg
Duhoarea fumigenă în fabrici paupere,
Stă secerată gheaţa ce-i gata să dispere
Ştiindu-se de-a pururi linşată la amurg,

Gradat în algoritmuri, gheţarul paşoptist
Fumegă huila pa nara unsuroasă,
Nimbează epileptic paloarea dureroasă
Bolborosită-n transă mecanic, elitist,

Climatul jubilează - natura a fătat
Sporul farmaceutic, o zgură ce răsfaţă
Un conifer angelic, sub formă de verdeaţă

Educă fătălăul savant manipulat,
Îi dă contur atletic - sublima alergie
Avortă glaciaţia-n topita ei chimie.

CREOLE ANDALUZE CERNITE LA ZENIT

În mlaştina-capcană gem euglene câme,
Creole andaluze cernite la zenit,
Dezgustătoare-n damfuri de ou timid, clocit,
Pe sârme telegrafe încep molâu să-atâme,

Opac, redau mişcarea, serafica fosilă,
Zgârcită asimetric în zboru-i calicit,
Grăsanul haruspiciu-i de-acuma înverzit
Chiverniseşte zgârciul cu simţuri de copilă,

E pârghia cea nouă, motorul cal-putere,
Made în Praga slavă, ori varadinul burg,
Moluscă se deşteaptă? ori euglene curg

Pe agerele Crişuri trişate la vedere?
Hai, zi, de eşti măiastru? sublim nevăzător,
Tu, bogătan stimabil, sărmane cititor!

CHINEZĂRIA GREACĂ

Foşneşte în Pamas toga callată
Adie-a giulgiu versul - haos brut,
Ideea fierbe-n dogmă, revolut
Precum în neg materia stricată,

Secretul falanster incită ludic
La frondă gimnazistă – histriot,
Alt paşoptism din veac fanariot
Agită cărvunar ochiul teluric,

Rupestră se imprimă pe retină
Fantasma lâncedă, dual infern,
Cartezian, o voi glosa etern

Peripatet, la Akademos în grădină,
Ori, poate-n podgoria confuzului neant
Chinezărind hedonic, lucid şi sicofant.

UN PAŞALÂC CU ADIERI DE BURG

Înăbuşit în propria-i splendoare,
Sedus de porţi în fier forjat,
Feronerie-n floră aranjat
Asemeni sfintelor odoare,

De sol argil ca şi nămolul
Republică purtată-n gând,
Selectă magmă supurând
Trei Crişuri peste-ntreg Bihorul,

Rană ce-ades a sângerat
Crişana până-n depărtare,
Grânare de mărimi cezare

Pâinoase umbre-ampovărat
Un paşalâc cu adieri de burg,
Şi viaţa-mi tristă la amurg.

FUNDĂTURA GENETICĂ

Sordida bubă sângerează uimirea,
Apuse senzaţii ling din podea,
Albi picuri de sânge cad pentru ea,
Marmura tâmpă ascunde-ne firea,

Dorinţa dă-n clocot, pe spin stafidit
Mundane petale aprind indecenţa,
Lumina buimacă disipă absenţa
Trupului jalnic de jar siluit,

Supusă, cangrena gena o surpă,
Roade magnolii uscate de dor,
E mâna-nroşită de-atâta omor

Doctoral, aiurită pe coapsa de cârpă.
Sub formă de vierme creol, goliciunea,
Gudură coada, cizelând spurcăciunea.

CIMEX LECTURALIS

Zemuită din plin, văpaia limbută
Linşează antum metalicul foc
Amăut, în incendiul gângav – dobitoc
Împăiat algoritm în ieslea stătută,

Carismat, libidoul incintă splendoarea
Scrumată posac de pe nări rozalii,
Huniad, carantina îngheaţă spre-a-i fi
Lingoului vatră, înspicat cum cicoarea,

Furnalul emană, balastul dospeşte
Pe tava concavă prelungi scârnăvii,
Născător de popoare, etnii, seminţii,

Utilajul flegmatic canonic cloceşte
Rahitica formă dedulcită-n şerbet
Reaprinde plăcerea - sfânt acaret?

II
EDECAR PE CRIŞ

„Odată am ştiut să zbor, odată,
Dovadă n-am, dar îmi aduc aminte”

Adrian Popescu

FIORII DAU ÎN FLOARE, DORINŢELE ÎN SPIC

Părul ei, spre toamnă, e spic ca de secară,
Aur curat ce poartă karatele-n inel
Când lanul se topeşte în golul din cercel,
Curge-n grânăria păcatului, să pară

O boare a fantasmei - sub streşini îl urzic
Cu vânătă mănuşă, spre-a-i stinge erezia,
Freamătă eşarfa, suspinul, stelăria,
Fiorii dau în floare, dorinţele în spic,

În rodul psihedelic îi simt esenţa rară,
Cu mâna tremurândă la ape îl răsfir,
Ca mai apoi, în taină, să-l mângâi fir cu fir

Sub borul pălăriei uitate-n parc din vară,
Canicular-augustă, cu fructul gras, barbar,
Agrafa-n părul Ledei e-un galben de Cotnar.

ÎN AMFORE ASCUNDE TOT CE ERA DE-ASCUNS

Atât de rară este, ca o raia turcească,
Cu sânii fini, ca două bobiţe de piper,
Brăţara de la gleznă-i sculptată-n atelier
Secret, de-o daltă nelumească,

Călcâiul ei striveşte numai trotuare rare,
Prădat se lasă numai de spinul adulter,
Cercelul - mărgeluţă cu miez aurifer -
Se leagănă sub lună duios, să înfioare,

Pe umeri poartă stofe, arginturi, scorţişoară,
În amfore ascunde tot ce era de-ascuns,
Lanţul care o strânge cu smirnă eu l-am uns,

Robia în Egipturi să-i fie mai uşoară.
La margini de imperiu barbarii o pândesc,
Vor îneca în sânge ceea ce lăcomesc.

DOSITA PERLĂ ROZĂ, FRUCTANUL MĂR OPRIT

De la călcâi la gleznă piciorul este getic,
Genunchiul, sub mătase, e cinic de roman,
Latinitatea multă dă forma, suveran,
Coapselor sculptate într-un contur ascetic,

Sus, pe picior de ram, e muntele dorit
De muritori, chiar Venus, zeiţa postmodemă,
Paznic de far veghează în leneşa cavernă,
Dosita perlă roză, fructanul măr oprit -

Danubieni de pontici sunt sânii, două pere,
Sub sutien (în purpuri!), au gustul de rachiu,
Se hârjonesc, şăgalnici, sub puful maroniu,

Lăsaţi să fermenteze, să ardă, să dispere.
Timid, îi ating lobul, îi pun uşor cercelul,
Ea, matinal, suspină - „tu ai uitat inelul!”.

EA TRAGE LA EDEC UN ORIENT STILAT

Piciorul ei de sclavă e mai sublim în lanţuri,
Genunchiul, când se roagă, în spini, mai elevat,
Ea trage la edecuri un Orient stilat,
Casta centură-o roade, habotnic, şi-n Bizanţuri

Corinta ei sprânceană îi arcuieşte chipul,
Aruncă peste Bosfor sporadul curcubeu,
Sub purpura ce-i strânge şoldul de bazileu
Trec ienicerii dornici să-i sfâşie nisipul,

În lucii iatagane-i contemplu iobăgia
Cântată în eresuri, lungi elegii, balade,
Pe Criş, ca mai apoi să plec în cruciade,

Vor fi vărsări de sânge, va fi elefteria.
În marmură călcâiul de îl voi fi sculptat
Sunt fericit, piciorul de azi a şchiopătat.

ABULIC, DE LENTOARE MĂ LAS UŞOR LINŞAT

S-a limpezit otrava-n urechea flagelată,
Chiar prin mănuşă spinul se-nfige florentin,
Dormeza refulează suspin adulterin
Extins pe sub dantela perlată, şifonată,

Abulic, de lentoare mă las uşor linşat
În gesturi ruşinate, dosite-n miez nostalgic,
Tatăl absent famează obscurul chin nevralgic
Sedus de urâtania ce-n geam s-a relevat,

Păpuşa desfrânată transpiră-n stofe groase,
Nimbează canapeaua cu norişori voalaţi,
Ordalia e dulce, demoni manieraţi

Îndoapă Nebunia ciupită de angoase,
Crişene get-begete, într-un declin – atente
Închid în sine, tulburi, pornirile latente.

BISERICA CU LUNĂ

La o aniversară

Ce straniu e-n Biserică - atârnă luna,
Frescele pe ziduri uşor se dezlipesc -
Cad pe podea stinşi sfinţi, se prăbuşesc
Agonic, silnic, una câte una,

Rămân pereţii goi, mult înclinaţi spre cei
îngenunchiaţi lunateci, cerşind la iertăciune,
Simt var aprins în gură şi fac o plecăciune
Până ating cu fruntea respiraţia Ei,

În braţe ţine Pruncul, El nu îmbătrâneşte,
E-acelaşi copilandru cu un surâs ascet,
Aprind o lumânare când flacăra, discret,

Dă alb contur Fecioarei ce-mi zâmbeşte.
Dau îngerii din aripi, a amuţit furtuna,
Pe bolta Basilicii, timid, răsare lima.

MARIA - TEREZA

Frumoasă e ca Diploma Leopoldină
Dată la ceas de taină, în secol luminat,
A ei habsburgă gleznă Imperiu-a luminat
Aulica splendoare din fresca palatină,

Obrazul ei imită conturul transilvan,
Surâsul îi e unic, paloarea iosefină,
Absolutistă formă, Madona mea sixtină,

Extinsă pe un ceriu gălbui, terezian,

În sobre cancelarii inspiră împăcarea
Emancipând durerea ce-n rid s-a cuibărit,
Valaha încântare de-acum a rătăcit

Supplex-ul mirific când bate înserarea,
Împărătească-a clipei, Maria mea Tereză,
Tereza mea Marie - ce nobilă sinteză !

FIORUL FIERBE SEVA CE-A ALĂPTAT PLICTISUL

Adesea, sub cenuşă mocneşte tainic focul
Buimac, el se aprinde dacă îl răscoleşti,
În gesturi interzise, suave, chiar danteşti,
Apusele delicii îi danteleează jocul,

Emoţii ofilite mijesc, antum, din scrum
Iederă suită căznit spre abulie,
Văpaia reaprinde intrusa grânărie,
Lanul ticsit de spice freamătă postum,

Fiorul fierbe seva ce-a alăptat plictisul
Brumat, captiv în fructul de-acuma rumenit,
Plăcerea zemuieşte afectul parvenit

Spre vespera augustă când sublimează visul
Catifelat în purpuri, arhiva de senzaţii,
Manierat incită blazate elevaţii.

LEDA DE PE CRIŞ

Privindu-i mut călcâiul, mi-a ruginit luneta,
Firul de plumb, haotic, în zări s-a răsfirat,
În creuzet mercurul pe stofe-i răsturnat
Precum pe-un deget adulter verigheta,

De-o scoţi, rămâne-adânc un semn de carte,
Un cerc roşind, frumos, un curcubeu
Pamas ca şi tridentul unui zeu,
A-ţi aminti sclavia-n himerele deşarte,

Cum un regat se-ntinde pe-o monedă
Şi cu acea monedă poţi vinde alt regat,
Mi-e-atât de drag călcâiul pe frunte sărutat,

Încât ea mi se pare cea mai reală Ledă,
Cum se coboară-agale pe-un Criş imaginar
Corabie ce-n pântec poartă al ei grânar.

LIMBĂ ASCUNSĂ, FOANFĂ DE MĂSCĂRI

Coroană puritană îi e pulpa - algă,
Mai sigur, melc ursuz, peripatet,
Bronzat la bec orbeţ, lucind ascet,
însemnele rupestre scrise-n spargă,

Limbă ascunsă, foanfă de mascări
Prea măscărice, farduri pe lentilă,
„Gângania pare-a fi tot mai abilă,
Licenţiată-n a clama ocări

Perlate”- sub ciorapul transparent,
Piciorul fermentează dorinţe ilicite,
Coleric, în iatacul timidelor ispite

Expune libidoul din faşă, inerent.
Nuduri milenariste sub formă de cadouri,
Mici vechituri ratate: balast, zdrenţe, trusouri.

GULAG AL NEPUTINTEI

Laguna se îmbracă adesea în metal,
Larg îşi deschide la orizont carnaţia,
Din mediter, austru-i răsfaţă elevaţia
Deambulată-n scoică de focul vegetal,

Ascuns, sub epiderma mocnitelor obsesii
Suspinul histrionic se-nvăluie pe nerv,
Marea urăşte ţărmul, bruscat ca şi un serv
Docil, scobind la gena uzată de depresii,

Gulag al neputinţei, blăniţa sfidătoare
Acoperă natura cu un cearşaf decent,
Mucegăit, lichenul îmboboceşte lent,

Desfigurat de arta platonic protectoare,
E-o Dobroge redusă la mici striaţii – frica,
Senzaţia dă în clocot, căci este ea - Rodica!

RUGUL HUSIT

În zori rana-i deschisă - scârbavnică văpaie
De lotus, în termala dorinţelor din vis,
Muntele lui Venus corola a deschis
Splendoarea rozalie ce tulbură odaie,

Făclia luminează prin hăuri siderate,
Capricii canibale provoacă, lin, barbar,
Un carst de indecenţe - licenţioase par,
De sub caftane rare, podoabe, nestemate,

Rugul husit îşi stinge, treptat, tuşind, neonul,
Pervers - brută căzută-n cenuşa din viespar,
Termala aburindă-i un efemer gheţar

Frigid, prin care hârjoneşte foehnul.
Furnalul - un tăciune alimentat cu zgură,
Pufăie-n mătăsuri, răpus de procedură.

EUXINIC, APA CUM BĂLTEŞTE MAREA

În părul ei agrafa revoltă indecenţa,
La gât fularul pare maturul curcubeu,
Dorinţele, gângave nasc mutul minereu
Ce-n adieri conturul îi tulbură absenţa,

Cum se scurge vremea-n Scytia Minor,
Euxinic, apa cum bălteşte marea,
Suma de mărgele schimbă doar paloarea
Lanţului ce-i leagă galera de picior,

Impresia deşartă va fi atunci iubită ?
Aluatul prim, de mână, cu nerv va fi călcat,
Renaşte regnul viaţa din lutul modelat,

Anomalie rară de meşter siluită,
Trupul scluptat, maghiaric, în formă de vioară,
Aprinde munţi de nuferi în Crisia amară.

ANNO DOMINI

Din mormânt, pe coate, de-ncerci să te ridici,
în două mii o sută, sau poate chiar şi nouă,
Lacustru-ţi va fi craniul, înlăcrimat cu rouă,
Rostogolit prin iarbă de boturi de pisici,

Va fi mingiuţa lumii, departe de sicriu,
Uitat în creuzete aproape stafidite,
Furnici înaripate vor dormita-n orbite
Care cu ani în urmă făceau argintul viu,

Făptura ta norvegă, prădată de licheni,
Topită-n grasul doliu, ce-i scurs acum în came,
Miros de hoit angelic va lumina-n Cavame

Pamasuri mobilate cu nuri Olimpieni,
Ca două mere roşii, pe ram, uitate, coapte,
Când fost-au scris sonetul, prin două mii, în noapte!

MMVII

KABUKI

Risipit în vicii, ignor eternitatea,
Ador căderea brută a falsei erezii,
Împreunate doric, plăcute sindrofii
Parşiv vitupereazǎ feeria, voluptatea,

Durerea, parvenita, avortă sub aspic
Toarce şifonată-ntre rufe calofile,
Kabuki de senzaţii fac gena să ofile,
Nervuri în ikebana dau un buchet peltic,

Retorica uimirii înalţă fir textil,
Tot ce ating cu gândul intens se urâţeşte,
În haosul generic suav-nipon dospeşte

Sudoripara glandă ce plescăie debil,
Rahitice emoţii sub colb de anticar
Înfulecă galiţii antante de mărar.

HAMANGII DIFORME POCIT AU GRĂBIT

Catarama-i de un neolitic bizar
Prelungit în ceramici gârbov-hamangine,
Meditând, eu şi ea, sub văpăi caoline,
Veşnicim dobrogean limanul precar,

Cu fruntea căzută-ntre palme, înfrânţi,
Invocăm nemurirea din tainica eră,
Ce-i lutul? - materie? spirit? Himeră?
Lucianule drag, zadarnic îl cânţi!

Te-acoperă valul, zdrobită ţi-e pana,
Techirghiola lagună nervos te-a călit,
Hamangii diforme pocit au grăbit

Amăgit catabasis spre ţara Cavarna?
Sandalele-s roase, tridentul ţi-e scrum,
Din lut anabas vei renaşte postum?

MMVII

ISPITA VERII CE-A TRECUT

Se ofileşte-n pustă colilia,
Salcâmii aţipesc igrasios,
Lângă arinul plângăcios
Spre seară-a amuţit stihia,

A-ncărunţit urzica, jos, pe Splai,
Crişul bezmetic se amuză,
Sâni pofticioşi ascunşi sub bluză
Mai ruşinează sălciile – rai!

Frântul suspin e cuibărit în orz
Coboară-n trestii ude ciocârlia,
Îi dăinuie-n inel vipia

Verii trecute ce nu s-a întors.
Doar rujul rar, uitat lângă oglindă,
Se-ntind măceşii, ruşinaţi, să-l prindă.

UMBRA TRESTIEI PE NISIP

Ca o trestie de Nil
Glezna-i este de subţire,
Un inel, drept mulţumire,
Hop, s-a strecurat tiptil,

Aurul viclean, avar,
Orb, i-a sugrumat piciorul,
Devenit, suav, cu dorul
Un alt deget inelar,

Logodit cu adulterul
Cine s-a căsătorit?
Trestia şi-o fi dorit

Să înfrunte efemerul?
Sau inelul prefăcut,
Rătăcit prin aşternut?

FOŞNET LICHID

Pentru Rodica

Ca de spini să îl fereşti,
Între palme ţi-am prins părul,
A împodgorit ca mărul
Galbena de Odobeşti,

De ruşinea ta, arar,
Coconeşte vinu-n cana
Pământie, prins în rama
Pivniţei de Murfatlar,

Perlă ce la mare preţ
Miezul sânului, amiaza,
Alăptează doar cu raza

Albastru de Voroneţ,
Albastru de sâni măiaştri,
Podgoresc doi ochi sihaştri.

„NADA”

Tăcute lumânări, castanii
Aprind iubirile prin burg,
Termala Peţă la amurg
îmi poartă pe sub nuferi anii,

„Nada” şoptesc la asfinţit
Scris pe nisip de mâna slută,
Luna sub sălcii o sărută
Pe cartilagiul ros, zbârcit,

Podul s-a rupt, malu-i surpat,
Să-i fie rochia de vină?
Sau poate Crişul vinovat

Ce-i plimbă broşa argintie?
Printre ruine, ea suspină,
„Nu, nu, castanii sunt de vină!”.

EDECAR PE CRIŞ

Sub un soare vânăt-pal
Furişat în aluniş,
Edecar pe ţărm de Criş,
Trag o lebădă la mal,

Simt povara, e frânghia
Ce-mi brăzdează umărul,
Trist, sub sălcii, nufărul
Risipeşte-n lunci vipia,

Arde pusta, s-ar părea
Că edecul e departe,
Vise mor, renasc deşarte,

Lebăda râvnită-i ea,
Umbră-i toată – Edecara
La edecuri trage vara.

ŞALUL

Şalul, uitat în parc din vară,
Octombrie l-a-ngălbenit,
Vântul, hai-hui, l-a şi suit
Fiindu-i mălinului povară,

Se-apleacă ramul, vinovat,
Îndoliat, să îl coboare,
Dar ea îngână „de ce oare
Frumosul şal îmi e brumat?”

Uşor, se scutură mălinul
De frunze moarte, ruginii,
Eşarfa, fruct pe ram va fi

Materiei întregi, suspinul,
Sau poate visul? O egretă?
Oare păcatul din verighetă?

CARNAGIU

Rujui i l-am aruncat în Criş,
Orbit, ştiam că îl va plânge,
Apa de Criş toată e sânge,
Ochii inundă pe furiş,

Purta-va rujul, lin, pe val,
Precum gondola - ah, ce vis?
Etern de-acum spre paradis
Pierdut, dar invocat pe mal

De ea, ce îşi asumă vini
Tisa de-a-nsângera-o finic,
Şi Dunărea, la modul cinic

O va-nroşi pe sub arini,
Dar marea, roasă de meduze,
Se va-nroşi, cum ea pe buze ?

LEBĂDA ÎNCORONATĂ

Am bătut în geam cu ramul
Florii albe de cais,
Ea crezând c-a fost un vis,
A închis îndată geamul,

L-am izbit, barbar, cu steaua
Necuprinsă - car de foc,
Streşini s-au mutat din loc
Dar nu s-a clintit perdeaua,

Cu-o monedă am bătut
Aurie, numai una,
Că la geam de-acum e lima,

Ledă-n Criş ea s-a crezut,
Cea mai mută, înspumată,
Lebădă încoronată.

FEBRA AURULUI

Luci-va părul tău în zare
Va arde - iad nesăbuit,
Spre cer albastru au suit
Tăcute flăcări, mi se pare,

Aprinde lanul, vraja-i scrum,
A aurului febră doare,
Fumul luci-va tot mai tare,
Misterul retopit în fum,

Pe-oglinda cerului se-ntinde
Şi-ntins e, iederă pe casă,
Îl mângâi pot, dar nu se lasă,

Lingou avar, el se aprinde
Serafic, iadul crud sfârşeşte,
Rămâne jarul, jar răceşte.

decembrie, 2007

PASTEL BIHOREAN

Plecând, agrafa a uitat-o
Lângă mănuşi, în stufăriş,
în toamna-aceea, lângă Criş,
Sunt unicul care-a cântat-o,

Îţi aminteşti? A fost aprinsă
Odată - stinsă-i de curând,
Sărată-i mierea, până când
Mierea din lacrimă-i prelinsă,

Pe-obrazu-n care, lin, bujorul,
Paloarea-şi lasă pe fular,
Îl trag la ţărm - un edecar

Pe volgi afine cu fiorul
Taiorului - cald colţ de rai,
Iad rece risipit pe Splai!

REVERIE ORADEANA

De vei muri îţi va fi trupul
La fel de fin ca şi brânduşa,
Timid, ţi-oi săruta cenuşa
Lavă din carnea ta şi rugul,

Praful va fi precum absintul,
Gust acrişor, ca de măcriş,
Voi azvârli cald scrum în Criş
Dulceag, înnobilând argintul,

Crişul va arde - un tăciune
Aprins - pusta va lumina,
Purtând spre Tisa carnea ta,

Mai toată scrum, toată cărbune.
Pe cer, în amintirea ei,
Vor curge lacrimi - funigei!

CĂLCÂIUL CATABASIS

Seara-i îmbrăţişez călcâiul
Cel înspinat cosmopolit,
În marmură-i adânc cioplit
Minune-ntre minuni, întâiul,

L-acoperă pe mal răchita
Mult gârbovită peste Criş,
Îi sorb nectarul pe furiş
Ah, cum l-ar fi cântat Nichita!

Un înlăptat până la os
Stropit de roua adulteră,
Oradie, ce efemeră

Ţi-e pusta de la gleznă-n jos!
Puţin mai sus de-albastra zare
Viclean păgân, eşti o splendoare!

CERCELUL ANABASIS

Lobul urechii tale dă contur
Cercelului obraznic ce gata stă să cadă,
Meşteşugit orfevru de o ţiganiadă
Gealatul se răsfaţă în arămiu azur,

Sclipiri de-argint vulgar, bijuteria
Vomită flăcări peste-arid gheţar,
Sparge coruptul bulb - un sedentar,
Spre-a-i incita, făţarnic, abulia

Cea ipsilantă, stoarsă din ţesut,
Lisergic - delabrat vitupereazã
Homunculul hedonic ce glisează

Între cercel şi lobul revolut.
Bijuteria-aceea-i fantasma mea dintâi,
Atârnă anabasis, din ceruri la călcâi.

ARTA CA UN TUBERCUL GRAS

Simandicos, eu singur pot îngrăşa păcatul,
Complice cu-o virtute nu mai puţin vicleană,
Alcoolizat adesea îmi pierd identitatea
Pentru-a visa cu fruntea pe-o fragedă liană,

Să trec realitatea cea mult cosmopolită
Spre un abis tiranic, îndepărtat de voi,
La piept eu strâng liana, felina vegetală,
De-a nu cădea în mlaştini, mocirlă sau noroi,

Cu fascia stilată să birui nemurirea
Ori poate chiar pe mine, poetul din Pamas,
Durerea-mi va fi dulce ca miezul cărnii sale,

Dar ea va naşte arta ca un tubercul gras!
Crescut din lutul galben al tulburelui vis,
Muşca-voi eu odată din mărul interzis?

E-O DULCE ÎNHĂITARE CU MĂTASEA FINĂ

De-un roşu cardinal, eşarfa ei virgină
Aprinde cărămida, suveran,
Frescă zidită ionic pe-un vas corintian
Pântec borţos ce rabdă văpaia caolină

E dulcea înhăitare cu mătasea fină
Când simţi fiorii năvălind din far,
Umbra auriferă te mistuie-n zadar
Zemoasă ca şi zarea euxină,

Căţeii nopţii latră-a disperare,
Cernoziom select în scumpe reverii,
E forfota sleită a noii bucurii

De-a răvăşi misterul în vers şi în cântare.
De-acopăr veşnicia cu-eşarfa ei cernită,
În partea mea de cosmos e beznă nesfârşită.

PUSTA E ŞI STEFA MEA

Pe unde curge Crişul acolo e
Crişană, Crişana-i huniadă pe unde trece-un Criş,
El poartă-n pântec dorul, lingou în grohotiş
Aurifer-aulic precum puroiu-n rană,

Un fel de stepă-i pusta - pusta e stepa mea,
Pierdută-ntre mesteceni uscaţi de disperarea
Sleitei nopţi ce ziua alungă depărtarea
Frustrărilor catare chircite în manea,

Pe Crişul Alb, de-aceea răchitele-s mai albe,
Adesea, lângă dânsul letovisez slavon,
Eşti Nevă iubitoare născută avorton

În vizuina turmei printre fantasme dalbe.
Supliciul este dulce, evghenizat integru,
În mine se revarsă doar Crişul, Crişul Negru.

ÎN LACRIMA EI ARUNC O MONEDĂ

În Lyceu ea este cea mai aleasă
Călcâiul ei are mirosul de catifea
Printre dulceţuri, mătăsmi cafea
înfloreşte magnolia, dalbă mireasă

În lacrima ei arunc o monedă
Golgota se tulbură - ah, viaţă amară!
Nesfârşită e ca şi pusta maghiară
Udată de-o Tisă, pe Tisă o Ledă

Coborâtă pe Crişuri la ceasuri dintâi
Fresca mobilă pe ziduri sixtine
Prelinsă-i agale pe ţărmuri eline

Nu pleca, mierlă, haide rămâi
Tânguie-i coapsele sub sălcii de Criş
Aprinde-i văpaia în des stufăriş.

I-AM CĂLCAT ÎN PICIOARE CHINEZĂRII

Pe ea am îngropat-o, adânc, în retină
Cernit zăcământ din argila-sadea,
Era totuşi ea sau mi se părea?
Ridicată pe scut, buimac, la lumină,

Mirosea a vâsc şi a floare de tei,
Lobul, sprânceana atent arcuită,
Cădea grânăria-i scandinav-aurită
Pe tâmpla mea, pe tâmpla ei,

Filonul dorit l-am scos la lumină
De sub turba seacă, de sub sărării,
I-am călcat în picioare chinezării

Ca un bandit ce cotrobăie prin lumină,
Muncit de tumori, isihastul dintâi
Zdrobea piramida sub ateul călcâi.

TRIVIUM SUMBRU RĂVĂŞIT DE ASTRE

Geană dobro-geană peste geană,
Siamez-simeză dintr-o euxea,
Pontul îl pontifici, tutungea,
Scitică născută din criş-ană,

Gena germinează caraghios
Feţii gemeni din cucuta pură,
Un Danubiu sec, fără măsură,
Curge mut pe un traseu bubos,

Cherhanaua e de-acum Lyceu,
Trivium sumbru răvăşit de astre,
Ageamii nătângi pe bănci scolaste

Scot mici medgidii din minereu,
Elegii nalbante - speţa fiind latină,
„Îmbracă-te în doliu, frumoasă Bucovină”.

RĂSFĂŢURI POSTMODERNE

De un rafinament nobiliar,
Insinuant, glezna ridică,
O boieroaică de pisică
Se sclifoseşte pe divan,

Poziţia de o galeşă vestală
Îndeamnă gândicel viclean,
Bazar de stirpe egiptean,
Hetairă cu pulpana goală,

Linge plictisul cu neruşinare
Pe stofa moale-a unui pat,
Visează tandră la fătat,

Domesticită dintr-o întâmplare.
Pe canapea, plăceri alină,
Răsfăţuri postmodeme, de felină.

BIJUTERII INDECENTE

Tu eşti stăpâna mea de sclavi
Clasicizată-n ceramici de Acra, afgane,
Tutunul afum pe plantaţii ţigane
De dorul sclaviei şi-al robilor bravi,

Cu fascii ordonate suav, uniform,
Oţelite în Crişuri, grăsimi cabotine,
Pe buze regale, brunete, asire,
Îţi imprim coapsa, cuneiform,

Bufon pentru tine sunt – demiurg,
În arene mă lupt doar cu leii,
Să te asemui zilnic cu zeii

Pângăresc altare în nopţi de valpurg,
Sparg idoli ciopliţi, risipindu-i agale,
Pe ţărmul ascuns al lacrimei tale.

21 Decembrie, 2007

ÎN FEUDA STRÂMTĂ CÂRTITA PEDANTĂ

Lespedea de pe mormânt e grea,
Îţi apasă sânul, îl striveşte,
Lacrima-n ciment îmburghezeşte
Mut amant ascuns după perdea,

Mâna rea, plebeu, frământă lutul
Modelat habotnic după chip mimat,
Hruba se dilată, crucea s-a strâmbat
Dar păstrează tainic, ilicit sărutul,

În feuda strâmtă cârtiţa pedantă,
Trupul îl digeră, mult emaciat,
Vei visa la mine ca la un bărbat

Ros de pasiunea-i redundantă,
Strecurată-n hoitul devenit mumie,
Piramida arde-n strâmta colivie.

LA RĂDĂCINA UNOR LUMÂNĂRI

Lui A, in memoriam !
„N-ar exista morţi dacă n-ar exista cimitire”
Maeterlinck

De ziua lor toţi morţii parcă-s vii,
Iar viii parcă-s morţi, aşa, deodată,
Lumină le e luciul din lopată
Când se privesc străini, fără a şti,

Căci este zi, deşi în jur e noapte,
Iar El, Isus, se-arată-n depărtări,
La rădăcina unor lumânări
Morţii cu viii îşi vorbesc în şoapte,

Sub marmură e-ntins frumosul mire
Frământă bezna, singur, ordonat,
Mormântul pare fin înfăşurat

De voalul dochian, subţire,

Uitat pe cerul sumbru din lopată,
De ce-au murit şi viii dintr-odată ?

PETA

Corăbii pântecoase coboară lin pe Crişuri
Spre pusta decrepită panonic, în echer,
Urcă gondole-agale pe Tisa, cu piper,
Spre tundra aţipită în recile-i recifuri,

Doar Peţa e pustie, lipsită de feerie,
Pe ţărmul îndoielnic eu singur hoinăresc,
De uit pe apa caldă şi nu le mai opresc
În sufletu-mi să curgă mici nuferi de hârtie,

Fără piper, arome sau rara scorţişoară
C-o singură făptură, stăpâna, sclava mea,
Atât de favorită încât o va durea

Brăţara de la glezna-i velenţă de uşoară.
Ah, de-ar avea o Deltă, de-ar fi un nobil Nil,
Mi-ar inunda Egiptul de vise, calofil.

EPILOG

SUNT K-UL ORĂDEAN

Ştiu, sunt un vierme care s-a îmburghezit
în fructul care, iată, stă să cadă,
Urât îl viermuiesc, să i se vadă
Vagantul labirint zbârcit,

Săpat cu mâna dreaptă care scrie,
Scobit cuneiform pe băţ de ram,
Însemne pentru scribul ce eram,
Serv egiptean cu pielea maronie,

Căderea dă în clocot, elitist,
Damnată ca o vampă mic-burgheză,
Sunt K-ul orădean şi în asceză

Satanică mi-e mâna de artist,
Înmănuşată-n stofe de Lipsea, ruginii,
Ascunse-n sertăraşul praghez - în travesti?

2007